

Boekencafé-serie • 3

ANNE WEST

Niet te filmen

ROMAN

Niet te filmen

Anne West bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Boekencafé-serie:

#1 Vertel mij wat

#2 Anders ik wel

#3 Niet te filmen

Theetuin-serie:

#1 De kleine theetuin in de duinen

#2 De kleine theetuin in de zon

#3 De kleine theetuin brengt geluk

#4 Nieuwe liefde in de kleine theethuin

Winter in de kleine theetuin (kortverhaal)

Stadstuin-serie:

Maud

Britt

Yara

Lekker is dat!

Superchef

Cameramania

Blijf af!

Proloog

Uitgeput kwam Abbey van Roesel thuis. Ze gooide haar sleutels en tas zomaar ergens in een hoek en plofte met haar telefoon in de hand op de bank. Wat was ze afschuwelijk moe. Zwaar, pijnlijk en geradbraakt moe. Haar lichaam leek net zoveel te wegen als een stuk of tien bulldozers terwijl ze vorige week op de weegschaal had gezien dat ze nog steeds keurig zestig kilo woog. Aangezien ze afgelopen week van uitputting nauwelijks had gegeten was daar waarschijnlijk eerder iets af gegaan dan bijgekomen.

‘Je doet het fantastisch!’ had Derk haar vandaag in allerlei variaties toegeroepen. Zo vaak dat Abbey zich begon af te vragen of hij medelijden met haar had in plaats van dat hij het echt meende.

Medelijden.

Ze haatte dat woord en ze haatte elke uiting ervan in haar richting. Als iemand medelijden met je had was niets meer zeker, wist je nooit of iemand oprecht was of niet.

Volgens Derk zou iedereen na deze film weten wat voor een goede actrice ze was. Als ze het volhield en deze film ooit afkreeg. Hij moest toch gezien hebben hoeveel moeite het haar allemaal kostte? En nu moest ze ook nog haar teksten voor morgen leren terwijl ze alleen maar wilde slapen. Ze sloot even haar ogen, gaf even toe aan haar vermoeidheid. Buiten raasde het verkeer door de straten van Amsterdam, klingelden de trambellen en klonk regelmatig driftig getoeter. Heel snel doezelde ze weg om verschrikt weer overeind te vliegen. Ze moest wat gaan doen.

Ze tikte op het scherm van haar telefoon en bekeek haar berich-

ten. Veel, heel veel, de meesten interesseerden haar niet. Die van hem wel. Had hij toch nog een berichtje gestuurd nadat ze zijn eerste bericht zo duidelijk had genegeerd?

Het was een foto, een foto van hem met Melanie. Energieke, doelgerichte, zakelijke Melanie, die niet alleen de leesclubs leidde daar ver weg in het Boekencafé in Deventer, maar het ook op zich had genomen om de boeken te inventariseren en klaar te maken voor de verkoop. Met zijn hulp, had hij haar destijds trots gemeld. Ze had kunnen zien dat dat veel voor hem betekende, al begreep ze niet zo goed waarom. Net als zij, had hij geheimen.

Waarom stuurde hij haar deze foto?

Er stond geen tekst onder, ze zag alleen hem met haar tussen de stapels boeken. En wacht, was dat Micky? Had dat eigenwijze beestje zich ook nog in de foto weten te wurmen? Het katje zat half verscholen achter Melanie en tuurde brutaal de camera in. Ze moest even glimlachen en voelde een steek van heimwee door haar lichaam trekken. Toen vermande ze zich. Het was beter zo. Dat wilde hij haar vast ook laten zien. Het was blijkbaar tot hem doorgedrongen dat hij niets meer van haar zou horen. Al begreep hij waarschijnlijk helemaal niet waarom. De grillen van een verwende actrice, zou hij waarschijnlijk denken, en dat was maar beter ook. Al zou de waarheid nu wel snel uitkomen omdat Derk er steeds op aandrong haar situatie op de set uit te leggen. Als ze dat deed, hing *RTL Boulevard* waarschijnlijk binnen een paar uur aan de lijn.

Dat kon ze echt niet aan.

Ze keek weer naar de foto. Hij zag er gelukkig uit, toch? Of zag ze nu donkere kringen rond zijn ogen? Nou ja, Melanie was natuurlijk een slavendrijver en misschien was ze dat ook wel in bed. Zij leek verliefd, haar blik zei genoeg. Ze kon het haar niet kwalijk nemen. Al had ze niet gedacht dat hij haar type zou zijn. Zij was de correctheid zelve, onberispelijk, netjes en secuur, wat

zich spiegelde in haar uiterlijk. Hij was los, vrij, vrolijk, een zwerver zonder grenzen en zonder verantwoordelijkheden. Ze had zich meteen tot hem aangetrokken gevoeld. Ook al had ze geweten dat dat in haar situatie niet verstandig was. Ze had echt geprobeerd ertegen te vechten, maar dat was zo moeilijk in zijn bijzijn. In hun ene weekend samen had ze aan hem toegegeven, heel haar lichaam had erom geschreeuwd en het was allemaal zo fijn geweest. Tot de volgende ochtend datzelfde lichaam haar terughaalde naar de realiteit. Toen hij terugging naar Deventer had ze niets van zich laten horen en zijn berichtje genegeerd. Hij was gewoon een keer naar bed geweest met Abbey van Roesel, de flirterige actrice zonder diepgang, die net zo verstrooid, onhandig en ongebonden was als de vrouwen die ze speelde. Het was echt beter dat hij dit dacht, het was echt beter zo.

Een eenzame traan rolde over haar wang en kwaad gooide ze de telefoon naast zich op de bank. Ze had een verstandige keuze gemaakt. Ze kon niet van hem vragen met haar te leven, zijn vrijheid op te geven voor een wrak. Het zou zijn alsof ze hem knevelde, en dat wilde ze hem niet aandoen. Daarvoor was ze veel te gek op hem.

En waar maakte ze zich druk om? Blijkbaar was hij haar allang vergeten. Abbey grabbelde het script naar zich toe en probeerde zich te concentreren op deze nieuwe rol, over een vrouw met een duister verleden die een al even duistere toekomst tegemoet ging. Hoe toepasselijk.

1

Vier maanden eerder

Zoals altijd was het gezellig druk in het Boekencafé. Zodra Abbey de deur opende en naar binnen stapte, voelde het als thuiskomen. Dat was belachelijk want het was een openbaar etablissement en het had ongetwijfeld ook te maken met het gegeven dat ze zelf momenteel in een armoedig en vervallen appartement woonde, maar het was een feit. Even bleef ze op de drempel staan om het café in zich op te nemen. Langs de wanden stonden hoge, eikenhouten boekenkasten gevuld met boeken in alle genres die je maar kon bedenken. In het midden van de ruimte met de houten vloer stond een enorme leestafel, waarop altijd de kranten van die dag lagen. Papieren kranten, de echte dus. Ook lagen er allerlei tijdschriften. Om de leestafel heen stonden kleinere tafels, waar klanten hun kopje koffie met een bosbessenmuffin nuttigden terwijl ze door een boek bladerden dat ze uit een van de kasten hadden gepakt. Achter de bar waren Lauren Brands, de eigenaresse van het Boekencafé, en haar vriend Scott de Jager zoals altijd druk bezig. Ze hoorde het gerinkel van de kopjes, hun opmerkingen naar elkaar en af en toe hun gelach. Toen ze een stap naar de leestafel deed, voelde ze iets langs haar benen strijken.

‘Hé, Micky.’ Ze knielde neer voor de streepjeskat die inmiddels een plaatselijke beroemdheid was dankzij zijn eigen Instagram-account. Ze kriebelde het beestje onder zijn kin en hij liet zich dat spinnend welgevalen. ‘Ja, jij weet wel wat lekker is, hè?’ Ze kwam

weer overeind en keek zoekend rond. Ze had nog alle tijd voor de toneellessen voor kinderen die vandaag begon, dus ze kon nog wel even in de boekenkasten neuzen en een kop thee drinken. Vlug wierp ze een blik op Lauren. Die had totaal geen aandacht voor haar. Ongemerkt liep Abbey naar een van de boekenkasten en ging met haar vinger langs de titels. Ze zou toch zweren dat ze hem hier ergens had neergezet. Ja, daar was het boek, *De kleine theetuin in de duinen*. Zelfs het servetje zat er nog in, op de bladzijde waarop hoofdpersoon Fleur naar Texel vertrok. Lauren had een bloedhekel aan al die servetjes in haar boeken wist Abbey, maar dit verhaal wilde ze uitlezen en onthouden waar ze was, was lastig. Ze plofte aan de tafel neer tussen een meisje, waarschijnlijk een student, die een psychologieblad aan het lezen was en een oudere man die verdiept was in een van de kranten. Ze wilde net het boek openslaan toen haar blik viel op de kop van een landelijk ochtendblad dat vlak voor haar lag. Tot haar schrik zag ze zichzelf op de voorpagina staan. Ze trok de krant naar zich toe, het boek vergeten op de tafel.

Waar is Abbey toch?

Verschrikt keek ze rond of er toevallig iemand meelas die dan meteen antwoord op die vraag kon geven. Alle klanten waren natuurlijk verdiept in hun eigen boek of tijdschrift, niemand had oog voor haar. Enigszins gerustgesteld las ze het artikel.

Al maanden vragen we ons af waar actrice Abbey van Roesel is. Ze doet geen promotiewerkzaamheden voor haar laatste film, een zeer succesvolle romantische komedie van de voorheen onbekende regisseuse Regina Damen. De actrice lijkt van de aardbodem verdwenen en de vreemdste geruchten doen de ronde. Zo hoorden we van een bron dat ze mogelijk in Amerika is om daar auditie te doen voor een film waar ook Brad Pitt een

hoofdrol in zal spelen. Een andere bron meldt dat ze ergens in Zwitserland is om in alle rust een kind op de wereld te zetten. Ze zou zwanger zijn van haar vorige tegenspeler.

‘Wat?’ riep ze uit. Meteen waren alle ogen in het café op haar gericht. ‘Eh, sorry,’ mompelde ze. ‘Ik las net dat het eerste kievitseï nog steeds niet gevonden is.’ Oké, dit sloeg dus echt helemaal nergens op en iedereen keek haar dan ook aan alsof ze gek was geworden.

Vlug dook ze met haar gezicht achter de krant. Voor iemand die zich wilde verbergen wist ze wel hoe ze de aandacht naar zich toe moest trekken. Haar vorige tegenspeler, tevens de regisseur van haar op een-na-laatste film, Derk, had altijd vreselijk moeten lachen om haar spontane opmerkingen. Ze had trouwens best zwanger van hem kunnen zijn natuurlijk, want ze hadden wel even wat gehad. Niets echt serieus wat haar betrof, zoals meestal. Gewoon leuk en gezellig met af en toe wat hartstochtelijke seks. Zo was het tot nu toe met al haar relaties gegaan. Ze ontstonden spontaan, zonder duidelijk beginpunt, en eindigden ook zo, al kabbelend en langzaam uitdrogend tot er niets meer van over was. Waarna ieder zijn eigen weg ging, altijd als vrienden. Nu ze erover nadacht was het met Derk ook nooit echt uitgegaan. Niet in de zin zoals andere mensen het uitmaakten, met allerlei gesprekken, huilbuien en ruzies. De relatie was er gewoon opeens niet meer en daar waren ze het beiden over eens. Ze had er een nachtje om gehuild en toen was ze weer aan de slag gegaan. Soms, als ze er echt even bij stilstond, vroeg ze zich af of haar gevoelens wel echt waren, of ze wel diep genoeg gingen. Misschien was ze inderdaad die oppervlakkige, *happy go lucky*-vrouw, het standaard personage dat ze speelde in talloze romcoms waarvoor ze bijna automatisch gecast werd. Omdat ze in het echt ook zo was? Ze rilde.

‘Gaat het?’ Scott trok de stoel naast haar naar achteren en kwam bij haar zitten.

Met zijn sterke kaaklijn, gespierde armen en opvallende ogen was hij een man die de aandacht trok. Gek genoeg, wist Abbey, waren dat precies de dingen waar zijn vriendin Lauren in eerste instantie op was afgeknapt, bijna alsof ze allergisch was voor schoonheid. Hoewel ze zich nu overduidelijk erg tot elkaar aangetrokken voelden, was hun relatie gebaseerd op iets veel diepers. Iets wat Abbey maar moeilijk kon begrijpen.

Ze zuchtte.

‘Hé, het komt wel goed.’ Scott knikte naar het artikel.

‘Heb je het gelezen?’

‘Ja, je bent zwanger. En ik moet dat in de krant lezen. Ik ben je beste vriend. Je hebt me zwaar beledigd.’

‘Idioot.’ Ze stootte hem aan en zag vanuit haar ooghoeken dat Lauren even een blik op hen wierp, maar toen weer doorging met haar werk. ‘Hoe gaat het tussen jullie?’

‘Steeds beter eigenlijk. We komen er wel.’

‘Vindt ze het nog steeds oké dat ik met jou werk?’

‘Ze vindt het oké.’ Scott knikte haar geruststellend toe.

‘Maar ook niet meer dan dat,’ begreep Abbey. Hoewel ze nu een paar maanden met Scott in het naast het Boekencafé gelegen theatertje ‘Kijk mij’ werkte, bleef haar relatie met Lauren een beetje apart. Misschien was dat niet per se verkeerd. Het was Abbey opgevallen dat Lauren over het algemeen een zakelijke afstand behield tot anderen. Dus misschien lag het niet aan haar, aan het gegeven dat ze hier werkte of aan het feit dat Lauren even had gedacht dat zij iets met Scott had. Om dat laatste kon Abbey alleen maar lachen. Scott was een schat, maar niet haar type.

‘Het maakt niet uit. Dat is ons probleem, niet het jouwe,’ zei Scott. Hij tikte met een vinger op de krant. ‘Wat ga je hieraan doen?’

‘Wat bedoel je?’

‘Je had op promotietour moeten zijn.’

‘Daar hoeft je me niet aan te herinneren.’

‘Dat vraag ik me af. Heb je al contact opgenomen met de producent?’

Abbey zweeg.

‘Nee dus.’

‘Wat moet ik zeggen?’

‘Ach, de waarheid misschien. Ik zeg maar iets gek.’

‘Nee, dan ben ik er geweest.’

‘Denk je nou echt dat ze de waarheid erger vinden dan al die leugens hier?’ Scott pakte de krant op en hield die voor haar neus.

‘Ik denk dat mijn marktwaarde flink stijgt als ik naast Brad Pitt in een film speel.’

‘Zeker, maar het is niet waar, hè? Je speelt niet in een film met Brad Pitt, je geeft in een of ander piepklein theatertje, waar Brad Pitt nog niet dood in gevonden wil worden, les aan een paar luidruchtige, veelal totaal niet getalenteerde kinderen.’

Abbey moest een beetje lachen om zijn opmerking. ‘Nou druk je het wel heel plastisch uit. Je bent zelf gek op “Kijk mij” en op die kinderen.’

‘Ik wel ja, maar jij...’

De opmerking zweefde tussen hen in.

‘Wat ik?’ vroeg Abbey ten slotte.

‘O, kom op, Abbey. Jij en ik weten dat je hier helemaal niet wilt zijn.’

‘Waarom niet?’ vroeg ze verdedigend. ‘Waarom wil ik hier niet zijn?’

‘Oom Scott!’ Een meisje met een warrige krullenbol onderbrak hun gesprek. Ze stortte zich op Scott. ‘Ik ken de hele tekst uit mijn hoofd,’ verkondigde ze trots.

Scott stond op. ‘Goed zo, Nikki, dan mag je die zo gaan voordragen op het podium. Ga er maar vast heen.’ Het meisje rende door naar de opvallende deur achter in het Boekencafé die toegang gaf tot het theater. Scott keek haar even indringend aan. ‘Ik wil alleen

maar zeggen dat je je hier niet eeuwig kunt blijven verstoppen. Dat lost niets op.' En met die woorden liet hij haar alleen.

Abbey staarde naar de krant voor zich op tafel. Zijn opmerking was binnengekomen. Was ze zich aan het verstoppen? Eigenlijk dacht ze dat ze hier was om haar gedachten te ordenen, een nieuwe koers te bepalen en tot rust te komen. Daar was ze nu al een paar maanden mee bezig. Nou ja, niet echt, of beter gezegd, helemaal niet. Ze bleef maar in hetzelfde kringetje ronddraaien.

Bovendien was er iets wat Scott niet wist, al had hij waarschijnlijk zijn vermoedens. Feitelijk had ze contractbreuk gepleegd. Een doodzonde in haar business. Ze stond nu vast bovenaan de zwarte lijst, nou ja, misschien net onder die acteur die niet van de productieassistente op zijn set kon afblijven. Een andere keus dan hier blijven en nooit meer terug te keren naar haar oude leven was er niet. Of wel? En met die vraag belandde ze weer in de vicieuze cirkel waar ze al zo lang inzat.

Met een zucht schoof ze de krant weg, keek even naar Lauren, die bij een tafeltje met klanten stond te praten en stopte snel het servetje weer terug in het boek. Zo onopvallend mogelijk zette ze het op zijn plekje in de boekenkast en liep vervolgens naar de deur van het theatertje.

'Oké, jongens, opletten!' Scotts stem galmde net door de zaal. Hij stond op het kleine podium, waar de zware, dieprode gordijnen aan de kant waren gebonden. Voor het podium, in de rode, pluchen stoelen, zaten vijftien kinderen onrustig wiebelend en schoppend naar hem te kijken. 'Vandaag gaan jullie het stukje dat je hebt voorbereid spelen. Jullie hebben allemaal een tekst gekregen en je mocht zelf weten wie of wat je ging spelen. Wie wil er beginnen?'

Het verbaasde Abbey niet dat Nikki's hand meteen omhoog schoot. Ze kende het meisje inmiddels als een gedreven en fanatieke deelneemster. Getalenteerd ook, dus wie weet wat de toekomst haar nog bracht.

‘Eh, nog iemand anders?’ vroeg Scott. Hij had haar zien binnenkomen en wierp haar nu een wanhopige blik toe. Abbey glimlachte. Ze wist hoe hij worstelde met het feit dat hij Nikki, het nichtje van zijn vriendin Lauren, niet wilde voorttrekken.

‘Ik, oom Scott!’ riep ze.

Het hielp natuurlijk ook niet dat ze hem hardnekkig oom bleef noemen terwijl de anderen alleen zijn voornaam gebruikten. Het benadrukte haar positie. Abbey was er nog niet achter of ze dat bewust deed. Onwillekeurig moest ze weleens aan haar eigen jeugd denken als ze Nikki bezig zag. Ook zij was altijd heel gedreven geweest en ze had zonder moeite of medelijden anderen voorbijgestreefd om daar te komen waar ze wilde zijn: op het witte doek. Het enige excuus dat Abbey daarvoor had was dat dat nu eenmaal nodig was om in deze wereld aan de top te komen en te blijven.

‘Ik wil wel.’ Louis, een schuchter, beleefd jongetje, stak aarzelend zijn hand op. Verbouwereerd keek Nikki hem aan, maar Scott wenkte hem vastbesloten.

‘Kom maar.’

Het jongetje liep naar de zijkant van het podium en beklom daar de houten trap. Onzeker ging hij in het midden van het podium staan.

‘Oké, begin maar,’ zei Scott die opzij stapte.

Louis bleef staan en keek strak naar voren met zijn armen gespannen langs zijn lijf. Na ongeveer tien seconden werden de andere kinderen onrustig en begonnen elkaar aan te stoten en te giechelen. Abbey ging bij hen staan en wierp ze een strenge blik toe.

‘Eh, Louis, je mag beginnen,’ zei Scott nog eens.

‘Ik ben al begonnen,’ zei Louis zonder zich te bewegen.

‘Oké...’ zei Scott langgerekt.

‘Ik ben een boom,’ verduidelijkte het jongetje.

‘O, juist,’ zei Scott. ‘Maar je had ook een stukje tekst, hè?’

‘Ja, dat weet ik,’ zei Louis geduldig. ‘Maar bomen praten niet.’

Abbey sloeg haar hand voor haar mond om het niet uit te proesten. Scotts gezicht was een foto waard. De andere kinderen giechelden, maar Louis bleef stoïcijns staan. Eigenlijk had Abbey wel bewondering voor hem. Het deed hem blijkbaar weinig wat anderen van hem dachten, hij geloofde in wat hij deed.

‘Heel goed, Louis, daar heb je gelijk in. Maar je had een stukje tekst. Kun je uitleggen waarom je dan voor een boom hebt gekozen?’

Louis viel nu een beetje uit zijn rol toen hij Scott verbaasd aankeek. ‘Zodat ik niet hoeft te praten.’

‘Aha.’

‘Ik kon het allemaal niet onthouden,’ bekende Louis ten slotte.

Abbey beet op haar lip om een lach te onderdrukken. Ze zag dat Scott hetzelfde deed.

‘Dat begrijp ik. Je hebt dat probleem heel creatief opgelost. Een applaus voor Louis.’

De andere kinderen klaptten gehoorzaam en Louis verliet glunderend het toneel. Scott schudde lachend zijn hoofd naar Abbey. Ze wist dat hij hiervan genoot en eerlijk was eerlijk, ook zij vond deze lesmiddagen enig. Kinderen hadden een unieke kijk op haar vak en daar leerde ze van. Handig voor als ze weer voor de camera stond. Als dat tenminste ooit nog ging gebeuren.

Scott wenkte Nikki, die zonder aarzelen het podium beklom en meteen haar tekst voordroeg. Abbey zag haar transformeren in het personage dat ze had bedacht, een oude, hulpbehoevende vrouw. Ze kromp ineen en keek onzeker de zaal in alsof ze om hulp vroeg. Haar stem bleef echter jong en jeugdig.

De kinderen applaudisserden enthousiast toen ze klaar was en Scott keek haar vragend aan.

‘Goed gedaan, Nikki, ik zag je echt als een oude vrouw,’ zei Abbey. ‘Je let op ook echt op details, maar je was één ding vergeten.’

‘Wat dan?’ vroeg Nikki gretig. Het meisje incasseerde feedback

alsof ze snoep tot zich nam en ook dat was iets wat Abbey in haar herkende.

‘Je stem.’

‘O jaaa.’ Nikki knikte. ‘Ik moet ook klinken als een oude vrouw.’

‘Precies, pas je stem ook aan je personage aan.’ Abbey keek nu ook naar de andere kinderen. ‘Dat is best moeilijk en dat moet je veel oefenen.’ Ze haalde even diep adem. ‘Ooo, wat ben ik ou-oud,’ zei ze met trillende, lage stem.

De kinderen klapten.

‘Zo dus, maar het heeft me jaren gekost om dit te leren, hoor.’

‘Ik ga heel hard oefenen,’ zei Nikki beslist.

‘Ik ook,’ riepen een paar van de andere kinderen.

‘Goed gedaan.’ Abbey knikte Nikki toe.

Het volgende uur zat vol geslaagde en minder geslaagde optredens, maar Abbey wist er samen met Scott steeds een positieve draai aan te geven. Ze vond het belangrijk dat de kinderen met een positief gevoel van het podium afgingen. Iedereen had zijn best gedaan iets te bedenken en in te studeren, en dat moest beloond worden. Stuk voor stuk waren de kinderen enthousiast en dat werkte aanstekelijk. Abbey was min of meer bij toeval als docent bij deze lessen betrokken geraakt. Kortgeleden had Scott, samen met een van Nikki’s leraren, een toneelschool opgezet. Hij had ook haar om tips gevraagd en voor ze er erg in had, woonde ze lessen bij en ondersteunde ze Scott. Ze vond het leuk en ze had het idee dat ze dan tenminste nog iets nuttigs deed. Tevreden keek ze het groepje na dat nu in het café een cupcake en chocolademelk kreeg. Het was een interessante combinatie, het Boekencafé en het theatertje ‘Kijk mij’. Abbey vroeg zich af of de kinderen, nu ze wekelijks werden omringd door boeken, ook meer zouden gaan lezen.

‘Je bent hier echt goed in.’ Scott sprong van het podium en kwam naar haar toe.

‘Jij ook.’

Boekencafé-serie • 3

Kun jij je imperfecties accepteren als de buitenwereld je niet begrijpt?

Sinds er reuma bij haar is geconstateerd, helpt de vroeger zo succesvolle actrice Abbey mee in het kleine theatertje naast het Boekencafé, zo ver mogelijk weg van de schijnwerpers. Ze weet niet goed hoe ze verder moet nu ze chronisch ziek is. Kan ze haar werk nog wel blijven doen? En wat betekent dit voor haar liefdesleven?

Ook uitgever Melanie is haar drukke leven en torenhoge verwachtingen ontvlucht. Ze heeft zelfs haar vriend Renz niet verteld waar ze is. Terwijl ze leesclubs in het Boekencafé leidt, raakt ze bevriend met Abbey. Samen krijgen ze weer wat vertrouwen in de toekomst. Maar ze kunnen zich niet voor altijd blijven verschuilen in Deventer...

Niet te filmen is het derde en laatste deel van de **Boekencafé-serie** van **Anne West**. Zij schrijft met deze hartverwarmende feelgood een romance die dieper gaat dan de oppervlakte. Lees ook de eerste twee delen: ***Vertel mij wat*** en ***Anders ik wel***.

